

НЕДЕЛЧО ДРАГАНОВ БОГАТАШИ

chitanka.info

ЕДИНИЯТ...

Маната може би беше единственият човек в нашето градче, който винаги имаше пари. Всяка сутрин отиваше в окръжния град и същата вечер се връщаше. Това му беше и работата — да пътува до окръжния град и да се връща. Преди да тръгне, Маната вземаше от някого двайсет лева, за да му купи разни неща, които не се намираха при нас. В окръжния град изгуляваше парите с приятели (обичаше да черпи) и после вземаше от някого двайсет лева, за да му купи прясна риба от рибарите на нашето градче. С тези пари той купуваше обещаната стока на човека от нашето градче. На другия ден измъкваше двайсет лева от друг, за да му купи някои работи от окръжния град. Измолваше от рибарите риба на вересия, занасяше я на човека в окръжния град и изгуляваше парите, които носеше със себе си. После вземаше други двайсет лева, за да купи риба, купуваше обещаната стока на човека от нашето градче. На следващия ден намираще от някого двайсет лева, за да му купи еди-какво си в окръжния град, даваше ги на рибарите и вземаше „на вяра“ паламуд за двайсет лева. Донасяше рибата на човека от окръжния град, вземаше други двайсет лева, за да купи риба, изгуляваше ги с приятелите си, връщаше се в нашето градче и т.н. Наистина Маната вечно дължеше на някого двайсет лева, затова пък винаги имаше пари за пиене и черпене. Как успяваше да се справя с това сложно счетоводство, един бог знае! Аз много пъти започвах да изчислявам, но на края все се обърквах и реших да се откажа, макар да съм с висше образование. А Маната бе ходил на училище само до трето отделение.

... И ДРУГИЯТ

Не бях го виждал повече от двайсет години, но веднага го познах, защото си беше същият: дребно, хитро и подвижно лице, нисък и набит.

— Как си?

— Карам я — отвърна той, като неспокойно въртеше мишите си очички. — Ти... къде работиш?

Казах му. Спря да върти очи. Бръчките на челото му се изгладиха.

— Помислих да не бачкаш в милицията.

— Откъде ти хрумна!

— Де да знам...

— Ти работиш ли нещо?

— Аз ли? — Той се ухили. — Още три години и пълен трудов стаж.

— Ще станеш млад пенсионер.

Той се закикоти неудържимо.

— Е, значи, реотаните не ти са в ред, бавно загриваш. Горедолу двайсет и пет години бях в разни изправителни домове, пандизи и лагери, та затуй ти казвам, че ми остават още три години.

Той отново се закикоти.

Ние бяхме съседи. От малък крадеше. Баща му го събличаше гол-голеничък, връзваше го за едно дърво и го биеше с кожения колан на панталона си. Всички деца от махалата се събирахме да гледаме. Баща му го налагаше с колана си, докато целият му гръб се обливаше в кръв. Страшен бой. Но, изглежда, боят не оправя — щом Мушмулата (така му викахме тогава) не се отучи да краде.

— Сега какво правиш?

— Много съм гот. Скоро излязох от лагера, ама мангизи! — Той се тупна по задния джоб. — Продавах часовници. Имаше там едно магаре, с което носех вода. Всички искаха да си продават часовниците, защото нямахме кинти. Бутах игла в крака на магарето, то закуцваше и

аз го превързвах с парцал, а под парцала часовниците. Продавах ги на абдалите от селата.

Покани ме да прием по чаша вино, изгълта на един дъх чашата си, плати и каза:

— Ти си пий, аз бързам, че ме чака една работица, нали знаеш — който не работи, няма да яде.

— Благодаря за черпнята — рекох му.

— Ами — махна с ръка Мушмулата, — няма защо! — Той си излезе, като стъпваше на пръсти и се оглеждаше вляво и дясно — навярно по навик.

Останах сам и спокойно си допих виното. Попитах човека от съседната маса колко е часа и станах. Нямах часовник, защото преди малко Мушмулата ми го измъкна и аз се правех, че нищо не забелязвам. Часовникът беше проста работа — останал ми още от ученическите години.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.